

“Усё магу ў тым, хто ўзмацняе мяне”. (Флп 4, 13) У хаце, што стаяла на беразе возера, у вядзерцы з вадой плавалі рыбы. Трапілі яны туды не па сваёй волі – іх злавіў у возеры рыбак. Ён якраз збіраўся іх пачысціць, каб потым засмажыць на вячэру. Ён выцягваў адну рыбіну за другой. Была сярод гэтых рыб адна маленькая залатая рыбка, якая ніяк не хацела трапляць на патэльню. Яна не губляла надзеі вярнуцца ў халодную вадку роднага возера. Вядома, яна не ведала, дзе засталася яе возера, але спачатку ёй трэба было выбрацца з гэтага вядзерца. Усяго адзін скачок – і яна апынулася на падлозе. Рыбак убачыў залатую рыбку, злавіў яе і кінуў назад у вядзерца. Праз пару хвілін рыбка ізноў скакала па падлозе хаты. Рыбак раззлаваўся, схапіў рыбку і зноў кінуў у вадку. Але яму стала цікава, і ён уважліва стаў разглядаць гэтую маленькую рыбку ў прыгожым залатым уборы, якая так хацела жыць. Было відавочна, што яна адрознівалася ад другіх рыб. Калі рыбак апусціў руку ў вадку за наступнай рыбай, залатая рыбка зноў выскачыла з вядзерца. Побач са сталом стаяла вялікае вядро. Рыбак выліў вадку разам з рыбай з маленькага вядзерца ў вялікае вядро і працягваў працаваць. Але кожны раз, калі ён апускаў у вядро руку за наступнай рыбай, маленькай непаседзе ўдавалася вышмыгнуць.

†

Рыб у вядры станавілася ўсё менш. Маленькая рыбка тужліва глядзела ўгару, але здавацца не збіралася. Яна сабрала ўсе сілы... зрабіла рывок... і зноў апынулася на волі! Рыбак ізноў схапіў рыбку сваімі вялікімі рукамі і ўжо хацеў аглушыць яе, але не змог гэтага зрабіць, бо рыбка цудоўна блішчала, калі на яе падала сонечнае святло. “Ну і махлярык”, – сказаў ён і кінуў рыбку назад у вядро.

Пяць, чатыры, тры... Нарэшце ў вядры засталася толькі дзве рыбы: адна мёртвая і маленькая залатая рыбка, якая не жадала здавацца. Яна кідалася і білася з апошніх сіл. Калі рука рыбака апынулася ў вадзе, каб схапіць яе, у рыбку зноў атрымалася выскачыць. Рыбак замяніў у вядры вадку на свежую і кінуў у яе непакорлівую рыбку. Трохі падумаўшы, ён узяў вядро, спусціўся да возера і выпусціў залатую рыбку. Рыбак убачыў, як яна знікла ў вадзе возера, і яшчэ доўга стаяў на беразе і думаў пра адвагу і волю да жыцця гэтай маленькай рыбкі.

Нас нельга перамагчы, калі мы не здаёмся! Кожны раз, калі табе дрэнна, калі здаецца, што ўсё страчана, успомні гэтую маленькую залатую рыбку, якая так хацела жыць!